

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

30 יולי 2017

תמ"ש 62133-06-15 ש.ס.ני' ס'

בפני כב' השופטת אורית בן דור ליבל

תובעת ח' ש' ס'
ע"י ב"כ עו"ד שלומית ביר

נגד

נתבע א' ס'
ע"י ב"כ עו"ד יצחק דהן

חקיקה שאוזכרה:

[חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 4, 5, \(1\)5, \(א\)5, \(1\)5](#)[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 74, 258ב\(ג\)](#)[חוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995: סע' 8, 8\(א\)](#)[חוק החברות, תשנ"ט-1999](#)[פקודת החברות \[נוסח חדש\], תשמ"ג-1983: סע' 256](#)[חוק המקרקעין, תשכ"ט-1969](#)[פקודת השותפויות \[נוסח חדש\], תשל"ה-1975: סע' 46](#)

ספרות:

[שחר ליפשיץ, הידועים-בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה \(2005\)](#)

כתבי עת:

[שחר ליפשיץ, "יחסי משפחה וממון: אתגרים", חוקים, גליון א \(2009\) 227](#)

מיני-רציו:

* הגם שמדובר בנטל מיוחד להוכחת כוונת שיתוף במניות חברה שאינה נכס משפחתי מובהק כדירת מגורים, והגם שתקופת הנישואין לא הייתה ממושכת וסבלה מחוסר יציבות, ההשקעה הכספית הניכרת של הצדדים ברכישת הנכס על ידי החברה, ביחס לשווי החברה, מצביעה על כוונת שיתוף של מניות החברה.

* משפחה – ידועים בציבור – מבחנים להיותם ידועים בציבור

* משפחה – ידועים בציבור – מגורים משותפים

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – רכוש שנרכש לפני הנישואין

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – נכס חיצוני

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – כוונת שיתוף

תביעה רכושית במסגרתה נדונה שאלת קיומה של כוונת שיתוף ספציפית במניות חברה שייסד הנתבע קודם למועד הנישואין והשבחה לאחר הנישואין.

בית המשפט קבע כלהלן:

החברה שיוסדה עובר לנישואין היא "נכס חיצוני" במובן הוראת סעיף 5(1) לחוק יחסי ממון, המוציאה ממסת הנכסים המשותפת נכסים שהיו בבעלות אחד מבני הזוג טרם הנישואין.

אומנם הסדר איזון המשאבים חל בעניינו, והנחת המוצא היא כי יש לכבד את הוראות החוק המתייחסות לנכסים מלפני הנישואין כנכסים פרטיים ששוים לא יאוזן, אך הדין הוא שניתן להוכיח כוונת שיתוף בנכסים ספציפיים על יסוד הדין הכללי, להבדיל מהלכת השיתוף.

נטל ההוכחה לקיומה של כוונה שיתוף ביחס לנכס מלפני הנישואין מוטל על התובעת הטוענת לקיומה. הדין הוא כי בכדי להוכיח כוונת שיתוף ספציפית יש להצביע על דבר מה נוסף המלמד על השיתוף, מלבד עצם קיומם של חיי נישואין אף אם היו ממושכים. במרבית המקרים בהם קיבלו בתי המשפט את טענת השיתוף, הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצדו של בן הזוג הטוען לשיתוף והשקעות אלה היו "דבר מה נוסף" המעיד על כוונת השיתוף.

תרומתה המהותית של התובעת במניות החברה בדרך של השקעה כספית משמעותית לרכישת הנכס, שיתופיות בהכנסות החברה והתנהלותו של הנתבע ומצגיו המפורשים בפני בית המשפט המחוזי מהווים "דבר מה נוסף", אשר בצירוף לחיי הנישואין אשר התאפיינו ככלל בשיתוף, על אף העליות והמורדות, מעידים על כוונת שיתוף ספציפית במניות החברה.

פסק דין

לפני תביעה רכושית במסגרתה תידון שאלת קיומה של כוונת שיתוף ספציפית במניות חברה שייסד הנתבע קודם למועד הנישואין והשבחה לאחר הנישואין.

הרקע הצריך לעניין:

1. הצדדים, שניהם עורכי דין פעילים, נישאו זל"ז כדמו"י ביום 9.9.09 ומנישואיהם נולדה הקטינה נ' ש' ס' ביום XXX.

2. נישואיהם של הצדדים לא עלו יפה, לכל אחד מהם טענות כנגד משנהו לנקיטת אלימות פיזית ומילולית, וחייהם המשותפים סבלו מחוסר יציבות, פרידות ותביעות גירושין (ראו למשל סעיף 14 לתצהיר עדות ראשית תובעת; סעיף 5 וסעיף 24 לתצהיר משלים נתבע). כך בחודש 10/14 נפרדו הצדדים אך חזרו לחיות יחד בחודש 4/15 בהמשך לטיפול זוגי אליו

- הופנו על ידי בית הדין הרבני האזורי בירושלים. למרבה הצער הניסיון לא צלח וכבר ביום 5.5.15 נפרדו שוב דרכי הצדדים, הפעם באופן סופי, וביום 26.11.15 התגרשו זמ"ז.
3. בבית הדין האזורי בירושלים עדיין נדונה תביעת כתובה שהגישה התובעת כנגד הנתבע. לבית המשפט הגישה התובעת תביעות משמורת, מזונות קטינה ותביעה רכושית.
4. קודם למועד הנישואין, ביום 13.5.09 ייסד הנתבע יחד עם "ש" בע"מ" חברה בשם "ח.פ. XXX כאשר כל אחד מהם החזיק במחצית ממניותיה (להלן: "החברה"). ארבעה ימים לאחר מכן, ביום 17.5.09, העבירה "ש" בע"מ" את כל מניותיה לנתבע ומאז הוא מחזיק במלוא מניות החברה והוא בעל השליטה הבלעדי בה.
- לאחר מועד הנישואין, ביום 31.12.09, התקשרה החברה בהסכם לרכישת נכס מקרקעין המצוי ברח' XXX בירושלים הידוע כגוש XXX חלקה XX תת חלקה XX המורכב מארבע יחידות דיור (ולהלן: "הנכס") שנבנו על גג דירתה של הגב' יי (ולהלן: "המוכרת") בתמורה לסך של 2.5 מיליון ₪ אשר לפי הסכם המכר תשולם בשתי פעימות: תשלום ראשון בסך של מיליון ₪ במועד חתימת הסכם המכר, תשלום שני בסך של 1.5 מיליון ₪ בתוך 30 יום ממועד רישום בית משותף בלשכת רישום המקרקעין (סעיף 7 להסכם המכר).
- כבר בחודש 9/09 ועוד קודם לחתימה על הסכם המכר הועברה החזקה באחת מתוך ארבע יחידות הדיור לידי החברה, אשר קיבלה את דמי השכירות בעד השכרתה.
5. בגין העסקה נרשמה הערת אזהרה על הנכס לטובת החברה בלשכת רישום המקרקעין. לאחר זמן קצר נודע לנתבע כי עוד קודם ההתקשרות בהסכם המכר עם החברה התקשרה המוכרת בעסקה נוגדת עם אחר, "א", גם לו העבירה זכויות בנכס, והוא מחזיק למעשה בשתי יחידות דיור של הנכס. מאז לא חלה כל התקדמות בעסקת המכר.
6. בבית המשפט המחוזי בירושלים התנהלו שני הליכים (תביעה ותביעה שכנגד) בקשר לנכס בין המוכרת לבין החברה והנתבע (ת"א 46580-11-10) [פורסם בנבו] במסגרתם עתרה המוכרת לסעד הצהרתי לפיו כל הזכויות בנכס שייכות לה ולמחיקת הערת אזהרה שנרשמה על הנכס על ידי החברה, וטענה כי לא שולמה תמורה בגין העסקה. החברה והנתבע עתרו בתובענה שכנגד לסעד כספי בגין הפסדי דמי שכירות ופיצויים בגין לשון הרע.
- ביום 20.5.13 יצא מלפני כבוד השופט יעקובי פסק דין בשני הליכים אלו ובו נקבע כממצא כי הנתבע שילם למוכרת בגין העסקה סך של מיליון ₪ (סעיף 36 לפסה"ד). פסק הדין לא דן וממילא לא הכריע בשאלת העסקאות הנוגדות בנכס (ראו סעיף 45 לפסה"ד) ועל כן לא פסק בתובענות החברה להפסד דמי שכירות.

תמצית טענות הצדדים

7. התובעת הכתירה את התביעה כתביעה "רכושית" במסגרתה עתרה לסעד הצהרתי לפיו היא זכאית למחצית מהזכויות בחברה "לרבות זכויות במקרקעין וזכויות אחרות", למחצית מזכויות שצבר הנתבע, לשמירת זכויות, לפירוק שיתוף "במקרקעי החברה" ובמטלטלין (ראו פירוט הסעדים ברישא של כתב התביעה). בסיכומיה עתרה למחצית מהזכויות והמניות של החברה, לפירוק השיתוף בנכס (סעיף 77) ולמחצית מהכנסות החברה משכר דירה (סעיף 85ג).

8. בכתב ההגנה טען הנתבע כי לאור הוראות הדין על בית המשפט להורות על עריכת איזון משאבים ולא על "חלוקת רכוש של הנתבע" (סעיף 44 ג'). הנתבע הסכים לאיזון המשאבים בין הצדדים ביחס לזכויות וחובות שנצברו במהלך החיים המשותפים אך התכחש להכללת מניות החברה והנכס במסת הנכסים לאיזון. הנתבע הדגיש כי החברה אינה מהווה נכס בר איזון וביקש לדחות את כל טענות התובעת בקשר אליה.

9. בדיון מיום 10.11.15 הגיעו הצדדים להסכמות אשר קיבלו תוקף של החלטה, כדלקמן:

"המועד הקובע לצורך איזון המשאבים נקבע ליום 1.5.15.

כל צד זכאי מחצית שווי הזכויות הסוציאליות, כספים בקופת גמל, קרנות השתלמות וכספי פנסיה שנצברו כתוצאה מעבודתו של משנהו במהלך התקופה מיום הנישואין 9.9.09 או מועד תחילת עבודתו וצבירת הזכויות לפי המאוחר, ועד למועד הקובע (1.5.15) בהגיע מועד מימושן. כמו-כן זכאי כל אחד מהצדדים למחצית מהכספים שנצברו על ידי הצד השני בתקופה שמיום נישואיהם ועד למועד הקובע בחסכונו בבנקים, בחברות בטוח ובכל גוף פיננסי אחר במועד פרעונם."

הצדדים נותרו חלוקים ביניהם בשאלת זכויות התובעת במניות החברה.

10. לטענת התובעת הצדדים ניהלו קשר של ידועים בציבור מחודש 5/08 ומכאן שהחברה הוקמה בתקופת היותם ידועים בציבור. כן לדבריה יש לכלול את הנכס במסת הנכסים המשותפת היות ולמעשה היא רכשה אותו יחד עם הנתבע עת נשאו יחד בעלות תמורת רכישתו בסך של מיליון ₪ (עמ' 24 שורה 10, 15 לפרוטוקול), ולמצער השקיעו סך של 760,000 ₪ בקירוב מכספים משותפים (עמ' 15 שורה 17 לפרוטוקול). לדבריה הנתבע אף מושתק מלטעון אחרת משהודה בבית המשפט המחוזי בהליך שהתקיים שם בקשר לנכס כי החברה נשאה בתשלום התמורה מתוך כספי הצדדים שקיבלו כמתנות חתונה, עזרה מהוריהם וכספים שצברו קודם לנישואין. על כן טוענת התובעת כי הצדדים הם בעלים במשותף ובחלקים שווים בחברה ובנכס המקרקעין שבבעלותה ולפיכך יש לקבוע כי יפורק השיתוף בנכס (סעיף 77 לסיכומיה).

11. הנתבע כופר בטענת התובעת להיות הצדדים ידועים בציבור עובר לנישואיהם, וטוען כי החברה יוסדה לפני מועד הנישואין ומכאן שמניותיה הן "נכס חיצוני". לדבריו אין בכתב

התביעה טענה לשיתוף בנכס חיצוני מכוח הטמעה או מכוח הדין הכללי אלא מכוח [חוק יחסי ממון](#) בלבד.

כן טוען הנתבע כי התובעת עתרה למחצית מהזכויות בנכס מקרקעין מבלי שהתביעה הוגשה כנגד החברה, בעלת הנכס, ומטעם זה יש לדחות את תביעתה למחצית מהזכויות בנכס. עוד מוסיף הנתבע וטוען כי מעולם לא הייתה כוונה מצדו לשתף את התובעת בנכס זה וכי התובעת בעצמה ביקשה שלא להיות מעורבת בעניין רכישת הנכס על ידי החברה ולא השקיעה "כלום" ברכישתו (עמ' 15 שורה 22 לפרוטוקול). לדבריו פסק הדין שיצא מלפני בית המשפט המחוזי אינו מהווה השתק שיפוטי ולא השתק פלוגתא במחלוקת שבין הצדדים כיוון שלא עסק במקורות התשלום אלא אך בגובה התשלום ששולם למוכרת על ידי החברה.

דיון והכרעה

12. האם לתובעת זכויות במניות החברה הרשומות על שם הנתבע היא השאלה העומדת להכרעה. על מנת להכריע במחלוקת שבין הצדדים יש לדון תחילה בטענת התובעת להיות הצדדים ידועים בציבור בעת ייסוד החברה על ידי הנתבע.

13. לטענת התובעת הצדדים חיו כידועים בציבור למצער מחודש 5/08 "על כול המשתמע מכך" (סעיף 24 לכתב התביעה הרכושית) ומכאן שהחברה יוסדה עת היו הצדדים ידועים בציבור. ודוק. התובעת הסתפקה באמירה כללית ולא ביארה מהי לשיטתה הנפקות המשפטית של כך על יחסייהם הרכושיים של הצדדים. לעומתה טען הנתבע כי הצדדים לא גרו יחד עובר לנישואיהם אלא אך התארחו ולנו האחד אצל השני מעת לעת, וכי לא היה שיתוף פעולה כלכלי ביניהם לפני הנישואין ואף לאחריהם ועד לחודש 3/10 אז נכנס כשותף לחשבון הבנק של התובעת (סעיף 4 לתצהירו המשלים). יוער כי כתבי טענות של הנתבע לא מוספרו באופן רציף, וכן לא מוספרו העמודים באופן שקשה להפנות אליהם (כאן סעיף 4 השני).

14. על הטוען להיות צדדים ידועים בציבור הנטל להוכיח כי 'חיי המשפחה במשק בית משותף' שהתקיימו בינו לבין בן זוגו לא התקיימו מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני אחר אלא כפועל יוצא וטבעי מחיי משפחה משותפים כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים [ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד (1) 617, 619 (1970); סעיף 9 לפסק דינו של השופט א' ריבלין בע"א 6434/00 דנינו נ' מנע, פ"ד נו (3) 683, 691 (2002)].

15. לא עלה בידי התובעת להרים את הנטל המוטל עליה ולהוכיח כי הצדדים חיו תחת קורת גג אחת לפני הנישואין, וכבר מחודש 5/08 כנטען על ידה. גם אם אלך כברת דרך לטובת התובעת ואניח כי הוכח שהצדדים חיו יחד ביחידת הדיור של הורי הנתבע (ואינני קובעת

כך) הרי ממילא לא הוכיחה כי מגוריהם המשותפים כבר אופיינו בניהול כלכלי משותף ותפיסת יחסיהם כשל זוג נשוי.

התובעת לא הוכיחה כי הם ניהלו משק בית משותף (ניהול כלכלי של יחידת מגורים משותפת). התובעת לא הציגה כל ראיה לשיתוף כלכלי, אף לא שיתוף בהוצאות הבית והכלכלה. אין חולק כי הצדדים ניהלו אותה עת חשבונות בנק נפרדים והתובעת לא הכחישה את טענת הנתבע כי הכנסתה שימשה אותה לצרכיה (ואת חלקה אף ניתבה לאפיק חסכון).

התובעת לא סיפקה גרסה פוזיטיבית לתיאור טיב יחסי הצדדים ממנה אפשר היה ללמוד כי הצדדים ראו את הקשר ביניהם כקשר המטיל עליהם מסכת של זכויות והתחייבויות. לא עלה בידי התובעת להוכיח כי כבר אותה עת החליטו הצדדים, במפורש או במשתמע, ליצור ביניהם מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין ולהחיל על מערכת היחסים ביניהם את מכלול דיני הנישואין והגירושין, הן הזכויות והן החובות, ללא האקט הפורמאלי של הנישואין [ר' דברי כב' השופטת י' וילנר בעמ"ש (חי) 418-12-08 ס.ג. נ' ג.ג. (פורסם בנבו, 8.3.09); וכן דברי כב' השופטת ר' לבהר-שרון בעמ"ש 36971-03-11 ב.ד. נ' ש. (לא פורסם, [פורסם בנבו], 17.1.2013); עוד ראו: שחר ליפשיץ, הידועים-בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה (2005), עמ' 277, 89-120; ור' דברי כב' השופט א' רובינשטיין בע"א 9755/04 ביטון נ' קצין התגמולים – משרד הביטחון (פורסם בנבו, 31.8.2008) (ולהלן: "פרשת ביטון").

16. חזיון נפרץ הוא שאחד מבני הזוג לן, בתדירות כזו או אחרת, בבית בן/בת זוגו, ולטעמי, להוציא נסיבות מיוחדות, אין לכך משקל של ממש בשאלת השיתוף הרכושי לאחר נישואיהם. גם אם תאמר כי התובעת לנה בקביעות בדירת הנתבע או אפילו בחנו את יחסיהם בתקופת מגורים משותפת תחת קורת גג אחת, סבורתני כי אלה מעידים, לכל היותר, על יחסים הדוקים שהובילו, בסופו של יום, לנישואין – לא פחות ולא יותר. כיום יש מקרים לא מעטים, בייחוד של צעירים, הגרים בדירה כשותפים גרידא או אף כזוג על מנת לבחון את טיב יחסיהם לפני קבלת ההחלטה להינשא- אך ללא כוונה ליצור קשר של קבע בתקופת "הניסיון". ביחסי חברות במגורים משותפים וחלוקת אותו יצוע לא די כדי להכיר בקשר של ידועים בציבור ונדרשות ראיות נכבדות נוספות כדי להחיל על מערכת היחסים את דיני הנישואין והגירושין. קרי, לא כל זוג הבוחר לחיות יחדיו תחת קורת גג אחת במשק בית משותף, תוך קירבה נפשית וחברות קרובה, לרבות פרק חיים משותפים וניהול משק בית משותף, ייחשב כקשר בעל מחויבות משפטית כ"ידועים בציבור" גם אם בחרו להינשא זל"ז לאחר מכן.

בפרשת ביטון הפנה כבוד השופט רובינשטיין בהקשר זה של אבחנה בין זוגיות הזוכה למעמד של ידועים בציבור לבין זוגיות מסוג "חברות" בלבד להכרעתו של בית הדין הרבני הגדול בתיק 1-24-22-01 פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו] (מיום 22.3.04), בה נדרש כב' הרב דיכובסקי לתופעה המקובלת בימינו של צעירים החיים יחדיו ללא נשואים מבלי שהתכוונו

ליצור מחויבות אלא מעוניינים ליצור מערכת יחסים שתאפשר להם להיפרד מבלי שתוטלנה עליהם מחויבויות, ובה קבע:

”מי אנחנו שנטיל עליהם בניגוד לרצונם מסכת של התחייבויות, עקב מגוריהם המשותפים..”

כן הוסיף כבוד השופט רובינשטיין שאותם זוגות החיים בדרך זו מתבססים על ההנחה ש: “הרגע בו נוצר שיתוף רכושי- הוא מועד החתונה. זאת, מתוך שתופעת החיים המשותפים במקרים רבים, אף ברכיבי שיתוף מרובים, הרי היא בבחינת תקופת התנסות להכרעה בדבר נישואין”.

לכן ביקש כבוד השופט רובינשטיין להיזהר מלהטיל על בני הזוג חובות שכלל לא העמידו לנגד עיניהם, והוסיף שקיימת בהחלט אפשרות של חיים משותפים המבוססים על חברות קרובה וקשר נפשי ורגשי ממושך ועדיין הקשר לא התגבש להכרה בהם כידועים בציבור.

17. אשר על כן, מצאתי לדחות את טענת התובעת להיות הצדדים ידועים בציבור עובר לנישואיהם.

18. הצדדים נישאו בשנת 2009 ולפיכך חל בעניינם [חוק יחסי ממון](#), התשלי"ג-1973 (להלן: “חוק יחסי ממון”).

הצדדים לא ערכו ביניהם הסכם ממון ומכאן שחל עליהם ההסדר הקבוע [בסעיף 5\(א\) לחוק יחסי ממון](#) המבחין בין נכסים שנצברו בתקופת הנישואין (ללא הבחנה על שם מי נרשמו) לנכסים שהיו לבני הזוג ערב הנישואין. איזון המשאבים מתייחס, לפי הוראה זו, לנכסים מהסוג הראשון בלבד, זכויות וגם חובות:

”5. (א) עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה – פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט –

(1) נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין;..”.

יש לקרוא את [סעיף 5\(א\) לחוק יחסי ממון](#) עם [סעיף 4 לחוק](#), אשר קובע כי אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע ברכושם של בני הזוג, להקנות לאחד מהם זכויות בנכסי השני או להטיל עליו אחריות לחובותיו.

19. העולה מהאמור הוא שהחברה שיוסדה עובר לנישואין היא “נכס חיצוני” במובן הוראת [סעיף 5\(1\) לחוק יחסי ממון](#) המוציאה ממסת הנכסים המשותפת נכסים שהיו בבעלות אחד מבני הזוג טרם הנישואין.

20. אמנם הסדר איזון המשאבים חל בעניינו, והנחת המוצא היא כי יש לכבד את הוראות החוק המתייחסות לנכסים מלפני הנישואין כנכסים פרטיים ששווים לא יאוזן, אך הדין הוא

שניתן להוכיח כוונת שיתוף בנכסים ספציפיים על יסוד הדין הכללי, להבדיל מהלכת השיתוף [ראו: [בע"מ 4545/09 פלוני נ' פלונית](#) (פורסם בנבו, 7.1.10); [בע"מ 2948/07 פלונית נ' פלוני](#) (פורסם בנבו, 18.4.07); [בע"מ 10734/06 פלוני נ' פלונית](#) (פורסם בנבו, 14.3.07); [רע"א 8672/00 אבו-רומי נ' אבו-רומי, פ"ד \(נ\) 175, 183](#)]. הלכה זו לא השתנתה בעקבות תיקון מס' 4 ([חוק יחסי ממון בין בני זוג](#) (תיקון מס' 4), תשס"ט - 2008) [ראו: [בע"מ 1398/11 אלמונית נ' אלמוני](#) (פורסם בנבו, 26.12.12) ולהלן: ("פרשת אלמונית")].

נטל ההוכחה לקיומה של כוונה שיתוף ביחס לנכס מלפני הנישואין מוטל על התובעת הטוענת לקיומה. הדין הוא כי בכדי להוכיח כוונת שיתוף ספציפית יש להצביע על דבר מה נוסף המלמד על השיתוף, מלבד עצם קיומם של חיי נישואין אף אם היו ממושכים. במרבית המקרים בהם קיבלו בתי המשפט את טענת השיתוף, הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצדו של בן הזוג הטוען לשיתוף והשקעות אלה היוו "דבר מה נוסף" המעיד על כוונת השיתוף [ראו: [פרשת אלמונית](#), סעיף 17 לפסה"ד של כבוד השופט דנציגר והאסמכתאות שם].

שיתוף אף עשוי להיווצר מכח השבחת נכס "חיצוני" שאינו בר איזון, בעקבות פעולת השבחה של בני הזוג יחדיו ובמימונם. מקום בו שיעור אותה השבחה, לרבות פירעון חוב הרובץ על נכס "חיצוני", הוא ניכר ביחס לשווי הנכס "החיצוני", עשוי הדבר להצביע על כוונת שיתוף בהשבחה של אותו נכס "חיצוני" ולקבוע כי המדובר בנכס "עצמאי" בר איזון [ראו: [עמ"ש \(ת"א\) 1279/07 פלונית נ' פלוני](#) (פורסם בנבו, 28.6.10); [תמ"ש \(י-ם\) 21342/04 א.ש. נ' ד.ש.](#) (פורסם בנבו, 24.6.08); [תמ"ש \(בי"ש\) 43199-06-11 פלוני נ' אלמונית](#) (פורסם בנבו, 5.6.13); [תמ"ש \(י-ם\) 6980/08 א.א. נ' א.א.](#) (פורסם בנבו, 17.6.09); [תמ"ש \(נצרת\) 2792-98 ר.ח. נ' ע.ח.](#) (פורסם בנבו, 22.11.14); שי ליפשיץ "החלת השיתוף הספציפי מכוח הדין הכללי על נכסים מלפני הנישואים ועל ירושות ומתנות בעידן של [חוק יחסי ממון](#)" הון משפחתי א2, 3 – 58 (2014)].

לטעמי, החלת כוונת השיתוף על נכסים חיצוניים מחייבת רגישות גבוהה לכוונתם של הצדדים הספציפיים ולאורח חייהם. "יש לכבד את רצונו של הבעלים הקנייני שלא לשתף את בן זוגו בנכסיו הפרטיים" (שחר ליפשיץ, שם, 263), ועל כן הראיות בדבר כוונת שיתוף צריכות להיות ממשיות ובעלות משקל ולא די במשאלת לב ובציפייה של בן הזוג הלא-רשום.

כפי שהוטעם על ידי כבוד השופט רובינשטיין, העקרונות נקבעו בפסיקה אך יישומם תחום לנסיבות כל תיק העומד לדין [[בע"מ 2991/13 פלונית נ' פלוני](#) (פורסם בנבו, 21.8.13)].

21. במוקד דיונונו חברה שיוסדה על ידי הנתבע טרם הנישואין והוא רשום כבעלים היחיד של מלוא מניותיה. הנחת המוצא היא אפוא כי נכס (מניות החברה) שמצוי בבעלותו של אחד מבני הזוג בנקודת הפתיחה (ערב הנישואין) נותר בבעלותו המלאה גם בנקודת הסיום (התרת הנישואין) ואינו נכלל במסת הנכסים במסגרת איזון המשאבים.

האם הוכיחה התובעת – עליה מוטל הנטל הבסיסי – כוונת שיתוף ספציפית במניות החברה, היא השאלה העומדת להכרעה.

על התובעת הטוענת לשיתוף במניות החברה להצביע על נסיבות עובדתיות קונקרטיות מעבר לנישואין ולמגורים המשותפים, להביא ראיות חד משמעיות ולהוכיח כוונת שיתוף ספציפית במניות החברה בראיות פוזיטיביות של ממש. מתוך ראיות אלה על בית המשפט לתור אחר הכוונה של בני הזוג, ביחס לאותו נכס, בשים לב לכלל נסיבות חייהם, לרבות משך הנישואין, ההסתמכות על הנכס וכיוצא באלה.

22. אכן התובעת לא טענה בכתב התביעה לכוונת שיתוף מכוח הדין הכללי. עם זאת, לא מצאתי לקבל את טענת הנתבע כי בשל כך בלבד יש לדחות את עתירתה באשר לכוונת שיתוף במניות החברה. אי ציון הוראת דין אינה מונעת מבעל הדין להסתמך עליה ([תקנה 74 לתקנות סדר הדין האזרחי](#), התשמ"ד-1984). מכלל זה נובע כי תובע אינו מחויב לציין בכתב התביעה את כל העילות המשפטיות שעליהן בדעתו להסתמך, ורשאי הוא להתבסס במהלך הדיון או בשלב הסיכומים על עילות משפטיות נוספות. עם זאת חובה על תובע לציין בכתב התביעה את העובדות שעליהן הוא מסתמך לביסוס העילה [[ע"א 536/89 פז חברת נפט בע"מ נ' לויטין, פ"ד מז\(3\) 617](#)].

גם אם יאמר שהעדר פירוט הטענה לכוונת שיתוף בנכס חיצוני אינו דומה לפירוט עילה משפטית אחרת דומני כי יש להיעזר במקרה זה בהוראת [סעיף 8\(א\) לחוק בית המשפט לענייני משפחה](#), תשנ"ה-1995 הקובעת כי "בכל עניין של דיני ראיות וסדרי דין, שאין עליו הוראה אחרת, לפי חוק זה, ינהג בית המשפט בדרך הנראית לו הטובה ביותר לעשיית משפט צדק". על הוראה זו חוזרת גם ההוראה [שבתקנה 258ב\(ג\) לתקנות סדר הדין האזרחי](#). התכלית בחוק נועדה אפוא לאפשר לבית המשפט לקיים מרווח של גמישות דיונית בבואו להכריע בדבר הדרך הטובה ביותר לפתרון הסכסוך ומשמעותה העדפת הצדק על פורמאליות. הוראה זו מאפשרת לבית המשפט לנהוג באופן שיוכל לקדם את המטרה של השגת תוצאה צודקת מבלי שיחויב לדקדק בכל כללי הפרוצדורה.

אם הגשמת תוצאה צודקת היא העיקר, סבורתני כי במקרה דנן השימוש בכלי זה שבהוראת [סעיף 8 לחוק בית המשפט למשפחה](#) הינו הכרחי לשם עשיית צדק. פועל יוצא של האמור הוא שאי ציון העילות המשפטיות לא יביא לתוצאה המבוקשת על ידי הנתבע לדחיית התביעה וטענותיה העובדתיות (או העדרן) עליהן מבקשת התובעת לבסס את העילה המשפטית יבחנו לגופו של עניין.

23. גישת הפסיקה נטתה לגמישות רבה והכירה ביתר קלות בטענת שיתוף בנכס חיצוני מסוג דירת מגורים מכוח נישואין משותפים ארוכי שנים אשר באה לידי ביטוי בהקלה בדרישת התוספת הראייתית הנדרשת להוכחת כוונת שיתוף כאשר עסקין בבית המגורים המשותף בנישואין ארוכי שנים [ראו: סקירתו המקיפה של כבוד השופט רובינשטיין [בע"מ 5939/04, פלוני נ' פלונית](#) (פורסם בנבו, 8.9.04) בעמ' 670 (להלן: "פרשת פלונית")]. הקלה ניכרת זו באשר לבית מגורים משותף אינה מוכרת כאשר עסקין בנכס חיצוני אחר, ובפרט בנכס עסקי ובמניות חברה אז הנטל המוטל על הטוען כוונת שיתוף הוא נטל מיוחד.

24. השאלה האם רכוש פרטי הפך רכוש משותף לאורך חיי הנישואין היא גם פונקציה של משך הנישואין. ככל שבני זוג נשואים זמן רב יותר כך יותר רכוש פרטי הופך למשותף [השוו, ש' ליפשיץ, "יחסי משפחה וממון: אתגרים" ומשימות בעקבות תיקון מס' 4 לחוק יחסי ממון" חוקים א' (2009) 227, 256-260]. חיי הנישואין של הצדדים לא היו ממושכים והסתכמו ב-6 שנות נישואין בקירוב אף מבלי להתחשב בעובדה שהם נפרדו כבר שנה קודם לפירוד הסופי (וזאת משום ששבו לחיות יחד משך כחודש טרם הפירוד הסופי). חייהם המשותפים של הצדדים גם לא היו גם יציבים וקרע נקרע ביחסייהם מספר פעמים קודם לפירוד בחודש 10/14 והם חוו פרידות ואף עתירות לגירושין שהוגשו לבית הדין הרבני ונסגרו עקב רצונם לנסות ולקיים שלום בית.

25. הלכה היא שלצורך בחינת הטמעת נכס חיצוני ברכוש המשותף לשאלת היות היחסים הרמוניים משקל נמוך. בוחנים אנו בהקשר זה רק אם חיי הנישואין היו "נישואין הרמוניים סבירים" [כדברי השופט א' רובינשטיין בפרשת פלונית], ומרכז הכובד הוא בשאלת המאמץ המשותף והכוונה. הצדדים לא נתנו דעתם לעניין זה. מספר הפרידות והגשת תביעות גירושין היו ביטוי למערכת יחסים שניכר מטענות הצדדים שלא הייתה סוגה בשושנים (וזאת בלשון המעטה). לשני הצדדים טענות קשות האחד כלפי משנהו הכוללות גם הפעלת אלימות פיזית ומילולית האחד כלפי השני וחוסר אמון באופן שמצטיירת תמונה של מערכת יחסים אלימה ואומללה שמאפיינת יותר מאבק ממושך מאשר חיי זוגיות ומשפחה. עם זאת, מוכנה אני להניח לצורך הדיון כי חיי הנישואין היו "הרמוניים סבירים". שכן חרף הפרידות והטענות הקשות האחד כלפי השני בחרו הצדדים להישאר נשואים זל"ז, לחיות יחד תחת קורת גג אחת ונולדה להם בת משותפת.

26. ניתן לומר בענייננו כי חיי הצדדים התאפיינו באווירת שיתוף וב"אורח חיים קישורי" (כדבריו של כבוד השופט זילברטל בפרשת אלמונית). כשנה לאחר הנישואין איחדו הצדדים את חשבונותיהם באופן שהנתבע הצטרף לחשבון הבנק שניהלה עד אותה עת התובעת. הצדדים נשאו בהוצאות הבית והמשפחה מתוך הכנסותיהם ומתוך כספים שהועברו לידיהם מידי הורי הנתבע בתחילה באמצעות חשבונותיהם הנפרדים ולאחר מכן באמצעות החשבון המשותף.

אמנם כל העת ניהל הנתבע גם חשבונות בנק נפרדים, ובמהלך פרידה בשנת 2012 אף התובעת פתחה חשבון בנק נפרד אליו העבירה סך של 20,000 ₪ מהחשבון המשותף. התובעת לא פירטה עובדה זו בתצהירה וממילא לא פירטה וביארה האם הכספים הושבו על ידה לחשבון המשותף, האם נעשה בהם שימוש פרטי וכו'. כך התובעת, אשר טענה כי כספי חסכון שנצבר על ידה עובר לנישואין בסך של 100,000 ₪ בקירוב שימשו כביטחון

לנטילת הלוואות לטובת החברה, לא כפרה בטענת הנתבע לפיה בסופו של דבר שימשו כספים אלה לצרכיה האישיים ולא אוחדו עם משאבי הצדדים.

כמו כן, התובעת טענה בעצמה גם כי משך הנישואין הנתבע "מידר אותה כמעט לחלוטין מכל ענייניו העסקיים והכנסותיו" (סעיף 33 לכתב התביעה) באופן שיכול ללמד על העדרה של אווירת שיתוף בין הצדדים.

ברם, וכפי שיפורט להלן, היות והצדדים השקיעו בחברה כספים משותפים בהיקף משמעותי, חשבון הבנק המשותף שימש גם לצורך נטילת הלוואות לפירעון חובות החברה ובו הופקדו גם כספי השכירות של יחידת הדיור שהוחזקה על ידי החברה וממנו שולם שכר הלימוד של הנתבע (למצער חלקו) וכן הנתבע נטל מחשבונו האישי הלוואה ששימשה לדבריו גם לכיסוי יתרת החובה בחשבון המשותף וגם לרכישת הרכב המשותף, השתכנעתי כי חיי הצדדים התאפיינו בכל זאת באווירת שיתוף ובאורח חיים קישורי.

27. בכתב התביעה, כנזכר, התובעת כלל לא טענה לכוונת שיתוף במניות החברה מכוח הדין הכללי, ולא מצאתי בכתבי טענותיה גרסה פוזיטיבית באשר לכוונת שיתוף ספציפית. התובעת לא טענה וממילא לא הוכיחה כי כוונת השיתוף "הנטענת" במניות החברה התבטאה בהבטחות ובמצגים אקטיביים שעשויים ללמד על הסתמכות מצדה ולהקים טענת מניעות לנתבע. התובעת לא ביארה אם ראו עצמם הצדדים כשותפים במניות החברה (ולשיטתה אף היו ידועים בציבור הרבה קודם לייסוד החברה) מדוע אפוא לא נרשמה בעלת מניות עם ייסוד החברה או עם העברת מלוא מניות החברה על שם הנתבע בלבד או מאוחר יותר בעקבות רכישת הנכס על ידי החברה וכו'.

בפי התובעת גם אין הסבר אם רישום הנתבע כבעל מניות יחיד אינו משקף לטענתה את הבעלות במניות החברה מדוע אפוא לא ערכו ביניהם הסכם אשר יסדיר את זכויותיהם ברכוש ובכלל זה במניות החברה.

טענות התובעת בעצמה לפיהן הנתבע מידר אותה "מכל ענייניו העסקיים" (סעיף 33 כתב התביעה) מלמדות מניה וביה על הצורך ברישום המניות גם על שמה או בעריכת הסכם ממון לצורך הגנה על זכויותיה.

הצדדים כאמור הם עורכי דין כאשר התובעת ותיקה יותר מהנתבע וכבר במועד נישואיהם הייתה עורכת דין פעילה. לאורך כל ההליך התהדרה התובעת במקצועה והבנתה המשפטית, טענה כי הנתבע ניצל את השכלתה המשפטית והכשרתה כעו"ד לצרכיו באופן סלקטיבי לפי בחירתו (סעיף 33 לכתב התביעה) והתרשמתי ממנה כאדם דומיננטי ואסרטיבי אשר דבר אינו חומק מבלי שתגיב ותעמוד על מלוא זכויותיה הנטענות קלה כחמורה [כך למשל הגישה התובעת בעצמה (הגם שהיא מיוצגת) אין ספור כתבי טענות מפורטים ומפרכים, תשובות שלא נתבקשו וכו', הציגה את בקשותיה ועתירותיה כדחופות ובהולות, ביקשה להכניסן בעותק נייר ללשכה והמתינה בבית המשפט עד שתתקבל החלטה. במרבית המקרים כלל לא דובר בעניין דחוף, ולא היה כל הסבר מדוע הוגש שלא באמצעות ב"כ וכו', וכך גם אופן התנהלותה בעת חקירתה על תצהירה]. דרך התנהלות התובעת לאורך כל ההליך והתרשמתי ממנה אינם מתיישבים עם גרסתה לפיה התכוונו הצדדים לשיתוף במניות

החברה והיא הסכינה עם כך שזכויותיה לא הובטחו בשום דרך. הדברים אמורים במיוחד בשים לב לכך שעסקינן במערכת יחסים רווית פרידות ומאופיינת לטענתה בהדרה ובחוסר אמון.

28. עם זאת, והגם שמדובר בנטל מיוחד להוכחת כוונת שיתוף במניות חברה שאינה נכס משפחתי מובהק כדירת מגורים, והגם שתקופת הנישואין לא הייתה ממושכת וסבלה מחוסר יציבות, סבורתני כי ההשקעה הכספית הניכרת של הצדדים ברכישת הנכס על ידי החברה, ביחס לשווי החברה, מצביעה על כוונת שיתוף של מניות החברה. כפי שנקבע בפסיקה, אחד הסממנים המובהקים לכך שהוסכם על שיתוף בנכס, הוא השקעה כספית של ממש בנכס מושא השיתוף. כפי שיפורט לקמן, השקעת הצדדים במימון רכישת הנכס או בפירעון חובות החברה לצורך רכישת הנכס עולה כדי שיעור של 90% מסך התשלומים בהם נשאה החברה לצורך רכישתו. תרומת התובעת עם הנתבע להשגת הנכס היא אפוא תרומה משמעותית בדרך של השקעה כספית רצינית אשר בוודאי אינה "בטלה בשישים", המעידה כשלעצמה בדרך של התנהגות על כוונת שיתוף מצד שני בני הזוג ועל עירוב נכסים כלכלי.

29. לא נטען ולא הוכח מה היה שווי מניות החברה עובר לנישואי הצדדים. כל הידוע מתבסס על מסמכי ייסוד החברה ולפיהם החברה יוסדה לכל פעילות חוקית ושוויה בעת הקמתה עמד על סך של 40,000 ₪. לטענת הנתבע, עליה לא חולקת התובעת, עסקאות בהן התקשרה החברה לאחר הקמתה לצורך מיזם אינטרנטי לא יצאו מהכוח אל הפועל ויתכן אף כי החברה צברה התחייבויות מסוימות בעטיין (סעיפים 13-14 לכתב התביעה שכנגד שהוגש לבית המשפט המחוזי, נספח 1 לתצהיר משלים מטעם התובעת).

לאחר מועד הנישואין התקשרה החברה בהסכם לרכישת הנכס והיא מחזיקה בזכות אובליגטורית בקשר למקרקעין מכוחה נרשמה לטובתה הערת אזהרה ונצברו לחובתה חובות והתחייבויות. הצדדים תמימי דעים כי עד כה הפעילות היחידה של החברה היא בהתקשרות בהסכם לרכישת הנכס. לחברה אין נכסים פרט לזכות האובליגטורית בקשר לנכס ולה התחייבויות בגין עסקה זו גם כלפי המוכרת (להשלמת תשלום התמורה עד לסך של 2.5 מיליון ₪), וחובות גם כלפי בנקים בגין הלוואות שניטלו לצורך התשלום של מיליון ₪ על חשבון התמורה וגם כלפי הנתבע (או הצדדים) בגין הלוואות בעלים שהלווה לחברה לצורך התשלום על חשבון התמורה (חקירת הנתבע בבית המשפט המחוזי עמ' 83 שורה 3 לפרוטוקול מיום 19.2.13, נספח 8 לתצהיר המשלים של התובעת), ולטענת הנתבע גם חובות בגין ההליכים המשפטיים הקשורים לעסקה "והתסבוכת בחברת י"י" (סעיף 30 לתצהירו).

30. הוכח כי העסקה לרכישת הנכס על ידי החברה רקמה עור וגידים זמן ממושך קודם לייסוד החברה (13.5.09), למועד הנישואין (9.9.09) ולחתימה על הסכם המכר (31.12.99). מדובר בעסקה מורכבת שארכה זמן והצריכה הסתלקות ילדיה של המוכרת לטובתה מעיזבון אביהם המנוח (סעיף 19 לתצהירו המשלים של הנתבע). חיזוק לכך ניתן ללמוד בין היתר על ידי ביקור השמאי בנכס לצורך הערכתו עבור הבנק למשכנתאות כבר בחודש 5/09 ועדותו

של עוה"ד שייצג את החברה בעסקה (עו"ד XXX) לפני בית המשפט המחוזי כי כבר אותה עת גובשה טיוטת הסכם מכר (נספח 6 לתצהיר המשלים מטעם התובעת), מהעובדה שעוד קודם לחתימה על הסכם המכר, וכבר בחודש 9/09, קיבלה החברה חזקה באחת מתוך ארבע יחידות הדיור בנכס (עמ' 75 שורה 27 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי) ומתוך כך שתשלומים שולמו על חשבון הרכישה עוד קודם לחתימה על הסכם המכר. הסכם המכר קובע בסעיף 7א כי סך של מיליון ₪ על חשבון התמורה שולם עם החתימה על ההסכם. דומה כי אף התובעת אינה טוענת כי במעמד החתימה שולם סך של מיליון ₪ אלא מסכימה כי סכום זה על חשבון התמורה שולם עד למועד החתימה על ההסכם (31.12.09) ואף ניכר מטענותיה כי היא מסכימה שהתשלומים על חשבון התמורה החלו להשתלם עוד קודם למועד נישואי הצדדים.

31. כפי שנראה להלן, הנתבע אינו חולק על העובדה שסכומים משמעותיים מתוך המיליון ₪ ששולמו על חשבון התמורה שולמו לאחר מועד נישואי הצדדים (9.9.09). כך טען למשל בסיכומיו בבית המשפט המחוזי: **"הנקודה הייתה, שאחרי החתונה, אספו את המתנות, פתחו ופרעו אותן וניהלו מו"מ לגבי החתימה. החתימה של החוזה נמרחה הרבה זמן, שכן כבר בפברואר הם הסכימו על המתווה"** (עמ' 95 שורות 4-2 לפרוטוקול מיום 14.4.13, נספח 9 לתצהיר משלים התובעת), אלא טוען כי הסכומים ששולמו שלא מתוך כספים משותפים של הצדדים.

32. עולה מהאמור לעיל כי הפעילות היחידה של החברה היא בהתקשרות בהסכם לרכישת הנכס והזכות האובליגטורית בקשר אליו היא זכותה היחידה, וכל חובותיה והתחייבויותיה נובעות מכך. משמעות הדבר היא ששווי מניות החברה רובו ככולו נצבר לאחר מועד הנישואין והשאלה העומדת לדיון היא האם כטענת הנתבע מקור המימון היה עצמאי שלו או אם כטענת התובעת המימון נעשה מתוך כספים משותפים.

33. גבי דידה של התובעת השיתוף במניות ובתוך כך בנכס שרכשה החברה, נלמד מהשקעות משותפות של הצדדים בסיוע לחברה ברכישתו. בתחילה טענה התובעת כי נשאה עם הנתבע בתשלום כל התמורה ששולמה בעד רכישת הנכס על ידי החברה (מיליון ₪) (עמ' 24 שורה 24 לפרוטוקול). בהמשך טענה כי התשלום בו נשאו במשותף עמד על סך של 760,000 ₪ בקירוב (עמ' 15 שורה 17 לפרוטוקול), ואילו בסיכומים טענה כי סך של 901,000 ₪ מקורו בכספים משותפים (סעיף 69 טז וסעיף 76 לסיכומיה). לעומתה טען הנתבע בתחילה כי התובעת לא תרמה אף לא "אגורה אחת" לחברה לצורך רכישת הנכס (סעיף 16 לכתב ההגנה) ותשלום התמורה שולם כל כולו מכספי החברה ומכספים שהלווה לחברה כהלוואת בעלים עוד קודם למועד הנישואין (סעיפים 22 ו-33 לכתב ההגנה, שורה 22 לפרוטוקול, שם), ובסיכומים היה נכון לאמץ את גרסתו כפי שהובאה בהליכים בבית המשפט המחוזי ולפיה לשיטתו לכל היותר סך של 363,000 ₪ שולם מתוך כספים משותפים (פרק הסיכום של סיכומיו).

34. בהליך אשר התקיים לפני בית המשפט המחוזי טענה המוכרת, כנזכר לעיל, כי לא שולמה לה התמורה בסך של מיליון ₪ הנקובה בהוראת סעיף 7א להסכם. במסגרת אותו הליך טען והצהיר הנתבע במספר הזדמנויות (ראו סעיף 11 א לסיכומי הנתבע) כי התמורה בסך של מיליון ₪ שולמה על ידו קודם למועד החתימה על ההסכם. כך למשל טען בסעיף 24 לכתב התביעה שכנגד (נספח 1 לתצהיר התובעת מיום 29.8.16):

החוזה נחתם רק לאחר ששולם לגברת י' מיליון ₪. הסכום שולם כדלקמן:

א. במהלך חודשים מרץ 2009 עד דצמבר 2009 שולם 333,180 ₪ באמצעות כרטיס אשראי של החברה, שיקים לנושים פרטיים, תשלום שוברי פשיטת הרגל של ש', כספים לבת א' ולבעלה ומזומן לנתבעת שכנגד.

ב. 345,980 ₪ שילם התובע מכספים שקיבל מתנות מאורחים, מהוריו ומהורי אשתו מחתונתו.

ג. 320,840 ₪ שולם מחסכונות אישיים והלוואות של התובע שכנגד ושל אשתו."

לבית המשפט המחוזי צירף הנתבע גם מוצג בו פירט את התשלומים והסכומים בהם נשא לתשלום התמורה בחלוקה לפי חודשים (צורף על ידי התובעת כנספח 10 לתצהירה המשלים).

35. בפסק הדין קיבל בית המשפט כנזכר את גרסת הנתבע כי שולם על חשבון התמורה סך של מיליון ₪ עד מועד החתימה כקבוע בסעיף 7א(א) להסכם המכר. התובעת טענה להשתק פלוגתא ולהשתק שיפוטי ואילו הנתבע טען כי קביעת בית המשפט המחוזי הסתכמה בכך ששולם מיליון ₪ כפי שקבוע בסעיף 7א להסכם הרכישה ולא קיבל כממצא פוזיטיבי כל טענה ביחס למקור הכספים ששולמו. עם זאת הבהיר בסעיף 10 לסיכומיו כי **"יעמוד הנתבע בגרסתו כפי שפורטה בבית המשפט המחוזי"**.

לאור הבהרת הנתבע מתייתר הצורך לדון בשאלה אם עסקינן בהשתק פלוגתא או אם בהשתק שיפוטי. עם זאת אעיר כי משלא נדונה אותה פלוגתא (מקור הכספים ששולמו) וממילא לא הוכרעה סבורתני כי אין עסקינן בהשתק פלוגתא, כי אם בהשתק שיפוטי. הילוכו של הנתבע בבית המשפט המחוזי יצר כלפיו השתק שיפוטי המונע ממנו לטעון טענות הסותרות בעליל את שטען שם.

הטענות שנטענו על ידי הנתבע בהליך קודם גם מהוות הודאת בעל דין, ואין בפי הנתבע טענה טובה מדוע יותר לו לחזור בו מהודאתו. **"אין להסכין עם מצב בו בעל דין משנה את טיעונו, על פי האינטרס אותו הוא רוצה לקדם בכל הליך"** [רע"א 4224/04 **בית ששון בע"מ נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ**, נט(6) 625 (2005)]. אמנם בית המשפט המחוזי לא הכריע בשאלה מה היה מקור הכספים שעמדו לנתבע לתשלום למוכרת ואולם הלכה היא כי בעל דין מנוע מלטעון טענות סותרות באותו עניין בהליכים משפטיים שונים, אפילו אם הן מוצדקות לגופן, שכן האינטרס הציבורי של מערכת המשפט הוא שלא לאפשר שימוש לרעה בהליכי משפט. מדובר במחסום דיוני המשתלב בעקרון לפיו חובה לנהל את הליכי המשפט בתום הלב. אציין כי בעבר, נקבע כי אחד התנאים להכרה בקיומו של השתק

שיפוטי, הוא הצלחה בהליך הקודם (כלומר, שבעל הדין אשר כלפיו נטען ההשתק השיפוטי, זכה בהליך הראשון על סמך טענה שאת היפוכה הוא טוען בהליך הנוסף) אולם, בשנים האחרונות ניכרת מגמה לוותר על דרישת זו [ראו: [רע"א 8297/12 הפניקס הישראלי לביטוח בע"מ נ' המוסד לביטוח לאומי](#) (פורסם בנבו, 16.7.13); [ע"א 8119/06 יבולי גליל בע"מ נ' מ"י – אגף המכס ומע"מ](#) (פורסם בנבו, 31.1.13); [ע"א 3991/06 ארווין כץ ואח' נ' בנק דיסקונט לישראל בע"מ](#) (פורסם בנבו, 13.7.08); [ע"א 10704/05 חיים לוגסי נ' פקיד שומה אשקלון](#) (פורסם בנבו, 10.7.08); [רע"א 9288/07 גאזי איוב נ' שפיגל צבי](#) (פורסם בנבו, 7.11.07)].

בענייננו, זכה הנתבע בהליך הקודם משהתקבלה טענתו לתשלום התמורה בסך של מיליון ₪ על יסוד גרסתו עליה נחקר כי הסכומים שולמו בתשלומים במזומן וכי עמדו לו מקורות כספיים לשאת בהם. שעה שטענתו התקבלה בהסתמך על הצהרתו למקור הכספים שעמדו לו לתשלום סבורתני כי הוא מושתק כיום מהעלאת טענות סותרות באותו עניין.

36. על כך יש להוסיף כי הנתבע העיד לפני שהוא מתקשה לשחזר תשלומים ואירועים שאירעו בתקופת רכישת הנכס, אשר לדבריו מלבד הקשיים שהתלוו לעסקה היא גרמה לסכסוכים רבים בין הצדדים (עמ' 46 שורות 33-30 לפרוטוקול), וכי התקופה הייתה **"מאוד מבולבלת גם ברמה האישית וגם בהתנהלות הכספים"** ועל כן השיב שאינו יודע אם הפירוט לבית המשפט המחוזי שיקף **"בדיוק את מה שקרה במציאות"** (עמ' 47 שורות 27-25 לפרוטוקול). עם זאת השיב כי נוכח התקופה הקשה שעבר במישור האישי והזוגי ומורכבות העסקה ותשלום התמורה בתשלומים במזומן הדברים נדחקו והתערבבו בזיכרונו ועל כן הוא מסתמך על שהוצהר בבית המשפט המחוזי והסביר **"אז הזיכרון היה יותר מפקס"** (עמ' 49 שורות 28-13 לפרוטוקול). פשיטא אפוא שיש להעדיף גרסה למקור הכספים והתשלומים שנתן הנתבע בבית המשפט המחוזי במועד קרוב יותר לעסקה מאשר גרסה שנתן בהליך דכאן ובמרחק של 7 שנים בקירוב ממועד העסקה. כמו כן, מובן שכאשר מדובר בעדות הסותרת עדות קודמת, ממילא פוגעת הסתירה במהימנות העד בהליך השני, אף אם לא נקבע ממצא על סמך עדותו בהליך הראשון.

37. הנתבע הסכים לעמוד בגרסתו כפי שפורטה על ידו בבית המשפט המחוזי (סעיפים 8 ו-10 לסיכומיו) אך לגופם של דברים ביקש לצקת תוכן אחר לגרסתו שם, ועמד למעשה על הטענה כי מימן את רכישת הנכס מכספים פרטיים, והיה נכון להסכים כי סכום של 363,000 ₪ בלבד שולם מתוך כספים משותפים שמקורם במתנות החתונה (פרק סיכום בסיכומיו).

38. פירוט הנתבע בתצהירו לבית המשפט המחוזי (כפי שהובא לעיל) מלמד בהכרח כי הסכומים שנטענו בס"ק ב' ("345,980 ₪ שילם התובע מכספים שקיבל מתנות מאורחים, מהוריו ומהורי אשתו מחתונתו") שולמו לאחר מועד הנישואין ומקורם בכספים משותפים שקיבלו הצדדים ממתנות לרגל נישואיהם.

דומני שכך גם הסכומים שפורטו על ידו בס"ק ג' לעיל (320,840 ₪) **שולם מחסכונות אישיים והלוואות של התובע שכנגד ושל אשתו** שולמו ממשאבים משותפים של הצדדים שמקורם מחסכונות אישיים שאוחדו ומהלוואות משותפות.

39. לטענת הנתבע מדובר במתנות שניתנו לו באופן אישי (סעיף 12 (2) לסיכומים) וכי הכספים שנצברו לפני הנישואין היו שלו בלבד (סעיף 12(3) לסיכומים). אין בידי לקבל טענה זו ואת עיקר הטעמים למסקנתי האמורה אביא להלן.

ראשית, הנתבע לא הביא ולו בדל של ראיה להוכיח כי כספים אלה היו כספים חיצוניים שצבר מלפני הנישואין ולא הוכיח את הטענה כי מדובר במתנות שקיבל בעצמו מהוריו לצורך רכישת הנכס, להבדיל ממתנות שקיבלו הצדדים מהוריהם לרגל נישואיהם. גם אם אקבל את טענת הנתבע (כפי שנטענה בבית המשפט המחוזי) כי לא שמר את הקבלות בעד תשלום התמורה לאחר שחתמה המוכרת על ההסכם ולפיו אישרה קבלת סך של מיליון ₪, הרי שאין בכך ללמד על קושי בהוכחת המקורות הכספיים האישיים שלו ומתנות שהוא קיבל לכאורה, ומכל מקום לא נטען לקושי כאמור. אמנם נטל ההוכחה הבסיסי להוכיח כוונת שיתוף ספציפית מוטל כאמור על התובעת ואולם הנתבע הוא בעל הגישה הטובה אל הראיות, ומשלא הביא אותן הדעת נותנת שאילו היה מביא ראיות, אלו היו מסייעות דווקא לתובעת [באשר לנטל הראיה החל על הצד בעל הגישה הטובה ביותר אל הראיות ראו: [רע"א 3646/98 כ.ו.ע. לבנין נ' מנהל מס ערך מוסף, פ"ד נו\(4\) 891, 903 \(2003\)](#); [ד"נ 28/84 זיידאן נ' ע'דיר ואח', פ"ד מה\(4\) 661, 674 \(1988\)](#); [ע"א 73/86 שטרנברג נ' עירית בני ברק, פ"ד מג\(4\) 348, 343 \(1989\)](#); [דנ"פ 8612/00 ברגר נ' היועמ"ש, פ"ד נה\(5\) 439, 456 \(2001\)](#); [ע"א 6205/98 אונגר נ' עופר, פ"ד נה\(5\) 71, 83 \(2001\)](#)].

שנית, בגרסתו כפי שהובאה לבית המשפט המחוזי כלל הנתבע גם את הנכסים החיצוניים לכאורה במסגרת המשאבים שעמדו לצדדים לצורך תשלום התמורה במקום החברה. אמנם חסכונות אישיים ומתנות אישיות הם לכאורה נכסים חיצוניים ואולם מגרסתו עולה בבירור כי הצדדים בחרו לאחד את משאביהם המשותפים (מתנות חתונה) והנפרדים (כספים שחסכו עובר לנישואין ומתנות אישיות) ולהשתמש בהם בחדא מחתא לתשלום חובות החברה לצורך מימון רכישת הנכס. לפיכך, גם אם לכתחילה מדובר היה במשאבים נפרדים הרי טענת הנתבע כי הצדדים עירבו אותם כהלוואת בעלים לחברה לצורך רכישת הנכס מבלי להפריד בין הסכומים מלמדת על כוונת שיתוף. ניסיון הנתבע לעשות הפרדה בדיעבד ולטעון כי היו אלה כספים חיצוניים נפרדים מנוגד לאותה גרסה והנתבע מושתק כעת מלשנות את טיעונו.

כמו כן, לא היה בפי הנתבע הסבר מה מניעה הייתה לו לפרט את שנטען על ידו כעת בהליך שהתנהל בבית המשפט המחוזי:

”לשאלת בית המשפט:

מדוע לא טענת כך בפני בית המשפט המחוזי אני משיב: גברתי רוצה שאני אחזור עכשיו שבע שנים אחורה לשיחות שהיו לי עם ח' ועם עורך הדין ולשיקולים שלי להמשך הזוגיות קדימה ולנישואין שלי קדימה ולשותפות עם ח' אם תהיה או לא תהיה קדימה על דברים עתידיים, אני עכשיו צריך לשחזר את כל זה בשביל לענות לגברתי” (עמ' 51 שורות 27-33 לפרוטוקול).

לבד מהעובדה שאין בפי הנתבע הסבר לכבישת טענותיו בבית המשפט המחוזי, הרי שתשובת הנתבע מלמדת בבירור כי המשך החיים המשותפים עם התובעת היה אחד מהשיקולים של הנתבע בהחלטה איזו גרסה יציג לבית המשפט המחוזי, וגם בכך יש ללמד על הכוונת שיתוף.

40. הנתבע הדגיש בסיכומיו את הטענה לפיה התובעת, עליה נטל ההוכחה, לא הביאה ולו בדל של ראיה להוכחת טענותיה למימון התמורה ממשאבים אישיים שלה או משותפים לצדדים. כך למשל טען כי הוריה לא נתנו בסופו של דבר את המתנה שהבטיחו לצדדים בסך של 120,000 ₪ וכי התובעת לא הביאה כל אסמכתא להוכחת קבלת המתנה ואף לא הביאה את הוריה להעיד מטעמה. לעומתו הדגישה התובעת את דבריו בבית המשפט המחוזי ולפיהם הוריה העניקו לצדדים סך של 120,000 ₪ ששימשו לתשלום התמורה וכי לגרסתו (שם) התמורה שולמה במלואה במזומן ולא נותרו בידי אסמכתאות להוכחה, ותהתה אם בידו לא נותרו אסמכתאות הכיזד הוא מלין על אי המצאת אסמכתאות על ידה. כן טען הנתבע כי מתנות החתונה לא עלו כדי סך של 300,000 ₪. אמנם הנטל מוטל על התובעת ופרט לחשבון הבנק המשותף היא אכן לא הציגה אסמכתאות להוכחת מקור משותף לתשלומים ואולם, נוכח קביעתי לעיל מושתק כעת הנתבע לטעון בדיעבד כי התמורה לא מומנה ממשאבים משותפים או כי לא התקבלה מתנה מהורי התובעת, ובמיוחד עת נחקר על תצהיריו בבית המשפט המחוזי ועמד על גרסתו באשר לשווי המתנות מהורי הצדדים ושווי מתנות החתונה. לא מצאתי אפוא להידרש לגרסתו החדשה ולהסברים שביקש לצקת לשינוי בגרסתו. אין להוציא מכלל אפשרות שמתוך הסתמכות על כך נמנעה התובעת בהבאת ראיות להוכחת גרסתה לכוונת שיתוף ספציפית.

41. העולה מהאמור הוא כי סך של 666,820 ₪ ששולם מתוך סך של מיליון ₪ על חשבון התמורה לרכישת הנכס מומן לאחר מועד הנישואין מכספים משותפים של הצדדים ומהלוואות משותפות. הצדדים לא פירטו מה שיעור ההלוואות מתוך סכום זה ומה גובה הכספים הנזילים שעמדו לצדדים. מתוך בחינת גרסת הנתבע בבית המשפט המחוזי עולה כי לדבריו (שם) קיבלו הצדדים סך של 300,000 ₪ מתנות חתונה; סך של 200,000 ₪ מתנה מהוריו, וסך של 120,000 ₪ מתנה מהורי התובעת (עמ' 75 שורות 5-6 ו-13 לפרוטוקול בית המשפט המחוזי נספח 8 לתצהיר משלים התובעת). סכומים אלה מצטברים לסך של 620,000 ₪.

- מכאן, שאם לא נחשב כספים שהובאו לכאורה מחסכונות אישיים (שלא פורטו גם בהליך בפני בית המשפט המחוזי ולא הוכחו) מתוך סכום זה (666,820 ₪) לכל היותר סך של 46,820 ₪ מקורו בהלוואות שנטלו הצדדים (620,000=666,820-46,820 ₪). הנה כי כן, שיעור של למעלה מ-66% ממימון תשלום החברה על חשבון התמורה ששולמה לרכישת הנכס מקורו במשאבים משותפים של הצדדים.
42. הנתבע טען בגרסתו לבית המשפט המחוזי (לעיל) כי את היתרה, בסך של 333,180 ₪ (1,000,000-666,820), שילם בתשלומים שונים במהלך החודשים שבין 3/09 (עובר למועד הנישואין) ועד 12/09 (לאחר מועד הנישואין). לדברי הנתבע עד ליום 31.8.09 שולם על ידו סך של 186,858 ₪ מתוך סכום זה, והיתרה בסך של 88,000 ₪ שולמה מכספי הלוואות שמוחזרו על ידו ובעטיין כיום עומדת יתרת הלוואה בסך של 190,000 ₪ (סעיף 12(1) לסיכומים). מתוך כספי הלוואה לדבריו סך של 70,000 ₪ נלקח לצורך רכישת רכב משותף וכיסוי יתרת חובה בחשבון המשותף. אעיר כי החישוב האריתמטי שערך הנתבע בסיכומיו אינו נהיר שכן אם שולם סך של 186,858 ₪ עד ליום 31.8.09 וסך של 88,000 ₪ שולם מיום 1.9.09 – 31.12.09 (ובסה"כ 274,858 ₪), לא ברור אימתי שולמה היתרה בסך של 58,322 ₪ (274,858 – 333,180) ומאיזה מקור. גם הפירוט בהמשך סעיף 12 ובסעיף 13 לסיכומים אינו מאיר עיניים. בסעיף 13 מסכם הנתבע כי עד לחודש 12/09 שולם סך של 269,972 ₪. ואילו בס"ק ב' טוען הנתבע כי "בנוסף" הציג לפני בית המשפט המחוזי קבלות ואישורים של המוכרת על תשלום סך כולל של 579,069 ₪ עד ליום 31.12.09, וניכר כי למצער חלק מהסכומים פורטו בחפיפה.
43. במוצג שהגיש לבית המשפט המחוזי (צורף על ידי התובעת כנספח 10 לתצהירה המשלים) פירט הנתבע כי סך של 100,000 ₪ שולם באמצעות כרטיס אשראי מחשבון החברה ששימש את המוכרת ואת בנה החל מחודש 5/09 (סעיף 5), כי עד לחודש 7/09 שולם סך של 88,601 ₪ לידי המוכרת על חשבון התמורה, וכי בחודשים 9-12/09 שולם באמצעות כרטיס אשראי למוכרת סך כולל של 144,785 ₪. העולה מפירוט זה מתיישב עם טענת הנתבע לפיה רק סכום של 186,858 ₪ שולם על ידו עובר למועד נישואי הצדדים. ניכר אפוא מגרסת הנתבע כי לטענתו סך של 186,858 ₪ שולם על ידו קודם לנישואי הצדדים מכספים שעמדו לרשותו, ופשיטא שהיתרה בסך של 146,322 ₪ (עד לסך של 333,180 ₪) שולמה במועד מאוחר יותר מהלוואות ומאשראי.
44. בסיכומיה פירטה התובעת בבהירות את טענותיה לפיהן גם מקור התשלומים בהם נשאה החברה עד למועד נישואי הצדדים אינו בכספים שעמדו לרשותה (או לרשות הנתבע) אלא ביצירת חוב, והפנתה לתדפיס העו"ש של חשבון החברה אותה עת בבנק דיסקונט מהם ביקשה ללמוד כי ביום 31.12.09 עמדה יתרת החובה בחשבון בה על הסך של 76,442 ₪ (ראו: סעיף 69 לסיכומיה וההפניה שם לאסמכתאות). על כן טוענת התובעת כי לכל היותר עמד לנתבע סך של 99,000 ₪ מכספיו האישיים למימון חוב החברה על חשבון תשלום התמורה.

45. הנתבע אישר בחקירתו כי השתמש בקו אשראי שעמד לזכותו לצורך ביצוע התשלומים על חשבון התמורה (עמ' 52 שורה 13 לפרוטוקול), וכי יתרת החובה בחשבון החברה בבנק דיסקונט כוסתה באמצעות הלוואה מחשבון חדש של החברה בבנק הפועלים (שם, שורות 27-31). לדבריו החוב לבנק הפועלים לא נפרע, אלא אותה הלוואה "מוחזרה ומוחזרה" וכי עד למועד הפירוד החוב לא נפרע פרט לתשלומי ריבית (עמ' 53 שורה 3 לפרוטוקול), אשר שולמו מהחשבון המשותף (שם, שורות 5-8). לדבריו רק לאחר מועד הפירוד נטל הלוואות ממקום עבודתו בעיריית ירושלים לצורך פירעון החוב בבנק הפועלים (שם, שורות 1-3). מכאן, שפרט לסך של 99,000 ₪ מקור יתר הכספים בסך של 234,180 ₪ (333,180-99,000) הוא בהלוואות ואשראים.

46. עוד ביארה התובעת כי מחשבון הצדדים (חשבון התובעת אליו הצטרף הנתבע בחודש 3/10) שולמו על חשבון חוב החברה עד לחודש 4/11 הסכומים הבאים: סך של 50,000 ₪ שנטלו כהלוואה ואשר הופקדו לחשבון הפרטי של הנתבע ביום 17.3.10 אשר עמד אותה עת על יתרת חובה של 43,922 ₪, וכי ההלוואה נפרעה במלואה מחשבונם בסכום כולל של 53,112 ₪ (כולל ריבית והצמדה). כן פירטה שמיום 6.5.10 – 10.3.11 העבירו הצדדים סכומי כסף משתנים מחשבונם המשותף לחשבון החברה בבנק הפועלים העולים לסך של 55,150 ₪. כן פרטה כי בחודש 4/11 נטלו הצדדים שתי הלוואות נוספות בסך כולל של 109,000 ₪ מתוכן העבירו לחשבון החברה בבנק הפועלים סך של 100,605 ₪. העולה מהאמור הוא שלדברי התובעת מחודש 3/10 ועד לחודש 4/11 נשאו הצדדים **בסך כולל של 208,867 ₪** (53,112+55,150+100,605) לפירעון חובות החברה. דומה כי בסיכום הסכומים נפלה אצל התובעת טעות אריתמטית משסיכמה אותם לסך של 258,262 ₪ (סעיף 69 טו).

47. הנתבע לא התכחש להעברת סך של 50,000 ₪ מחשבון המשותף של הצדדים לחשבון הפרטי, אך עמד על כך שההלוואה לא נפרעה על ידי הצדדים אלא מוחזרה בהלוואה אחרת (עמ' 54 שורה 11, שורות 21-23 לפרוטוקול), וניסה לצקת להעברת הסכום לחשבון הסברים שונים: עובדה זו ממחישה את ההפרדה הכספית בין הצדדים (עמ' 53 שורות 31-33 לפרוטוקול); נוכח איחוד חשבון הבנק והעברת הכנסתו לחשבון זה והעובדה שהתובעת לא עבדה אותה עת (עמ' 43 שורות 7-9 לפרוטוקול); שולם כנגד סכומים שקיבל מהוריו (שם, שורה 15).

הנתבע גם מודה כי הצדדים נטלו הלוואה לטובת החברה מהחשבון המשותף אך לדבריו היא כוסתה "בעיקר מהכנסות שכר הדירה של י' ומתמיכות של הוריו" (סעיף 31 לתצהיר עדות ראשית). בסעיף 30 לתצהיר עדותו הראשית טען הנתבע כי "גם אם היו תשלומים בודדים ששולמו מחשבון המשותף של הצדדים הדבר נעשה מטעמי נוחות כשכספים אלו מוחזרו במלואם לחשבון המשותף מדמי השכירות שנתקבלו 2,000 ₪ לחודש...".

48. הנתבע מודה אפוא כי הצדדים נטלו הלוואות לצורך תשלום חובות החברה ולצורך פירעון (גם אם לצורך תשלום חודשי של הריבית בלבד) וכי הופקדו כספים של החברה בחשבון הבנק המשותף אך ביקש לגמד פעולות אלה וטען להיותן "זניחות" (כך למשל סעיף 27 לתצהירו) על מנת להוכיח את טענתו כי אין בהם ללמד על כוונת שיתוף. כך טען הנתבע כי התשלומים שהועברו מהחשבון המשותף לצורך פירעון ההלוואות הם "מספר תשלומים זניחים שהועברו כצינור מחשבון משותף כשגם נעשו העברות נגדיות והפקדות של שכר דירה שחברת י' הייתה זכאית להם" (שם).

סבורתני כי העובדה שהצדדים בחרו ליטול יחד הלוואות מחשבון הבנק שלהם לצורך מימון חובות החברה בגין רכישת הנכס מלמדת על כוונת שיתוף.

לטענת הנתבע הסיבה בעטיה פעל כאמור היא העובדה שהכנסתו הופקדה לחשבון המשותף ועל כן התקשה ליטול הלוואות מחשבון הבנק של החברה, הלוואות להן היא נזקקה בשל העיכוב בהשלמת העסקה (רישום בית משותף ונטילת הלוואות משכנתא; ובתוך כך העדר תשלום שכר דירה המשתלם לידי א' עמו עשתה המוכרת עסקה נוגדת). אין להוציא מכלל אפשרות כי אכן זו הייתה הסיבה לנטילת הלוואות מהחשבון המשותף. ואולם, משנעשה כן הנטל עובר לנתבע להוכיח כי אין בעובדה זו ללמד על כוונת שיתוף, ובנטל זה לא עמד.

לשיטת הנתבע בעצמו תשלום שכר הדירה שקיבלה החברה בעד יחידת הדירור עמד לכל היותר על הסך של 2,000 ₪ לחודש ולא היה בו לבדו לפרוע את תשלום החזר ההלוואות. כפי שיפורט להלן, הפקדת שכר הדירה של יחידת הדירור לחשבון הבנק המשותף מהווה אינדיקציה חשובה נוספת לכוונת השיתוף של הצדדים במניות החברה, וקשה לקבל את טענת הנתבע כי תשלומי החזר ההלוואה נעשו "מטעמי נוחות" מחשבון הצדדים במיוחד כאשר ההסבר היחיד של הנתבע הוא בכך שהכנסתו הופקדה לחשבון המשותף ופשיטא כי הכנסתו (שהיא משאב משותף) שימשה להחזר הלוואות החברה.

49. לטענת הנתבע עד לחודש 3/10, אז אוחד חשבון הבנק של הצדדים הם ניהלו הפרדה רכושית וגם לאחר מכן הכנסתו עלתה על זו של התובעת והוריו גם תמכו בו בסך של 3,000 ₪ לחודש ועל כן החזר החובות וההלוואות לא נעשו ממאמץ משותף. טענה זו אין בידי לקבל. כקבוע בהוראת [סעיף 5 לחוק יחסי ממון](#) מועד תחילת האיזון הוא ביום הנישואין. משלא ערכו הצדדים הסכם ממון המורה אחרת יקבע אפוא מועד הנישואין כמועד תחילת האיזון. העובדה שמשך 5 חודשים המשיכו הצדדים לנהל חשבונות בנק נפרדים אינה מעלה ואינו מורידה. לא עלה בידי הנתבע להוכיח כי העדרו של חשבון בנק משותף בחמשת החודשים הראשונים לנישואיהם נבע מהחלטה מושכלת ומשותפת ליצור הפרדה רכושית.

ממכלול הראיות והעדויות שהובאו לפני עולה בבירור כי גם קודם להצטרפות הנתבע לחשבון הבנק של התובעת וניהולו במשותף מאותה העת, שימשו החשבונות הנפרדים לצרכיהם המשותפים של הצדדים, כגון תשלומי חשבונות והוצאות הבית. גם אם כטענת הנתבע תרומתו לצורכי הבית והצדדים היתה גדולה יותר מזו של התובעת (סעיף 28

לתצהירו) הרי שאין בכך כדי ללמד על העדר כוונת שיתוף. פסיקת בתי המשפט לא מצאה בהעדרו של חשבון בנק משותף משום נסיבה מכריעה, אשר יש בה כדי לסתור את חזקת השיתוף [רע"א 9755/04 **סיגל ביטון נ' קצין התגמולים** (פורסם בנבו) (31.8.08)], פסקה 20 לפסה"ד של המשנה לנשיאה ריבלין]. המבחן לצורך הקביעה אם התכוונו הצדדים להפרדה רכושית בחשבונות הבנקים שבבעלותם הוא בבחינת השימוש שעשו בכספם [רע"א 964/92 **אורון נ' אורון, פ"ד מז(3) 758, 765 (1993); ע"א 724/83 בר נתן נ' בר נתן פ"ד לט(3) 551** (1985)].

הוכח לפני כי שני בני הזוג תרמו למאמץ של ניהול הבית המשותף, עובר לניהול חשבון בנק משותף ולאחריו. כל אחד מהצדדים סייע כלכלית בעזרת הכנסתו החודשית מעבודתו ובניהול משק הבית ובגידול הקטינה. מאמץ משותף זה של שני בני הזוג, בצירוף העובדה שמדובר בנישואין ראשונים לשניהם, והעובדה שלאחר חמישה חודשים בחרו לנהל חשבון משותף מובילים אותי למסקנה כי השיתוף בין הצדדים החל במועד הנישואין על אף שניהלו חשבונות בנק נפרדים.

לפיכך, החזר ההלוואות מהכנסות הצדדים או מסיוע של הורי הנתבע לכלכלתם (אשר הופקד לחשבון המשותף) הוא תשלום משותף בו נשאו הצדדים ואינו תשלום נפרד כטענת הנתבע.

50. העולה מהאמור לעיל הוא כי מתוך סך של מיליון ₪ שולם סך של 99,000 ₪ שמקורו בהון עצמי של הנתבע, וסך של 666,820 ₪ שמקורו במתנות חתונה ומתנות הורי הצדדים. היתרה, בסך של 234,180 ₪ שולמה באמצעות הלוואות ואשראים. בתחילה ההלוואות והאשראים נלקחו מחשבונות של הנתבע או של החברה ומאוחר יותר מחשבונם משותף של הצדדים, וכמפורט לעיל התשלומים של החזר ההלוואות (גם אם רק החזר הריביות) ופירעון יתרות החובה נעשו מתוך כספי המאמץ המשותף.

51. מכאן, סך של 99,000 ₪ בלבד מתוך התשלום על חשבון התמורה בסך של מיליון ₪ מקורו בכספים אישיים של הנתבע ומקור מימון היתרה בשיעור של 90% הוא במשאבים משותפים של הצדדים.

גם אם אלך כברת דרך לקראת הנתבע ואניח לטובתו כי מקור סך של 186,000 ₪ מתוך תשלום החברה על חשבון התמורה הוא במשאבים אישיים שלו (ולא 99,000 ₪ כפי שטוענת התובעת), הרי שעולה מהאמור והמפורט לעיל כי היתרה, בשיעור של למעלה מ- 81% מהתמורה ששולמה מומנה ממשאבים משותפים של הצדדים.

דומני כי שיעור של 81% ממימון תשלום התמורה, וקל וחומר שיעור של 90%, מהווה השקעה משמעותית ורצינית ביותר שמלמדת על כוונת שיתוף ספציפי במניות החברה.

52. לא מצאתי לקבל את הסבר הנתבע לביצוע הפקדות ההכנסות מיחידת הדיור לחשבון המשותף. השיתופיות בהכנסות החברה והפקדת דמי השכירות של יחידת הדיור לחשבון

המשותף של הצדדים מבססת אף היא את כוונת השיתוף של הנתבע בפירות החברה [השוו : ע"א 122/83 בסיליאן נ' בסיליאן, פ"ד נ 287].

53. מקבלת אני את טענת הנתבע כי לתובעת לא היה חלק בהקמת החברה, ברכישת הנכס על ידי החברה, בניהול החברה והיא לא הייתה שותפה בשליטה בה. התובעת פירטה את כל הפעולות שעשתה המלמדות לשיטתה על כוונת שיתוף בחברה: כי סידרה לנתבע את הקלסרים לצורך הדיונים בהליך שהתנהל לפני בית המשפט המחוזי, כי רשמה הערת אזהרה לטובת החברה וכי קיבלה מהחברה יפוי כוח לצורך פתיחת הליך הוצאה לפועל וכי ניהלה מו"מ עם נציג העיריה לצורך הפחתת חוב. מקבלת אני את טענת הנתבע כי פעולות אלו יכולות בהחלט לעלות בקנה אחד עם סיוע לבן זוג ואין בהן ללמד כשלעצמן על כוונת שיתוף במניות החברה. עם זאת, בצירוף להשקעה המשמעותית של הצדדים במימון חובות החברה לצורך תשלום התמורה לרכישת הנכס ובהפקדת הכנסות החברה לחשבון המשותף יש גם בפעולות אלה לחזק את המסקנה בדבר כוונת שיתוף.

54. הנתבע לא הוכיח את טענתו לפיה לא אך שלא דובר על כוונת שיתוף אלא הנתבעת בעצמה הבהירה כי אינה רואה עצמה שותפה במניות החברה ואינה מעוניינת ליטול חלק בתשלומי חובות החברה. כמו כן טענתו אינה מתיישבת עם עובדת מימון השבחת מניות החברה ביחס כה ניכר לשווין מכספים משותפים, נטילת הלוואות מהחשבון המשותף לצורך מימון או מתן קו אשראי לחשבון החברה או חשבון הנתבע לצורך מימון תשלומים למוכרת.

55. התובעת אמנם לא טענה בעצמה כי הייתה הסתמכות מצדה על זכויותיה במניות החברה וכי כיוונה את צעדיה הכלכליים מתוך הבנה שמניות החברה שייכות גם לה, ואולם הנתבע העיד בהליכים בפני בית המשפט המחוזי כי בגין העסקה ותשלום חובות החברה הוא מתגורר בשכירות (עמ' 84 שורה 24 לפרוטוקול מיום 19.2.13, נספח 8 לתצהיר משלים תובעת) ופשיטא שכוונתו היא שבשל השקעת כל הונו בחברה לא רכש דירה למגוריו והוא נאלץ להתגורר בשכירות.

למעשה הצדדים יחד השקיעו את כל הונם בהשבחת מניות החברה במימון רכישת הנכס וכעולה מדברי הנתבע בעצמו בכך מנעו מעצמם אפשרות של רכישת נכס אחר ומכאן שהסתמכו וכיוונו את צעדיהם הכלכליים על השקעתם בחברה. ודוק. מדובר בהשקעה משמעותית בנכס (מניות החברה) שהוא הנכס היחיד של הצדדים, ואין זה סביר בעיני כי התובעת הייתה מסכימה להשקיע את כל הונה אילולא היה ברור ומובן לה כי הצדדים שותפים בחברה.

56. דומני גם כי טענות הנתבע לפני בית המשפט המחוזי בדבר ההשקעה המשותפת של הצדדים בחברה ובפירעון חובותיה, אשר אין חולק כי היו חשופות לעיני התובעת (ראו לעניין זה סעיף 5(ג) לסיכומי הנתבע), יש משום מצג אקטיבי מצד הנתבע לשיתוף במניות החברה

שעשוי להביא להסתמכות התובעת ולהקים לנתבע מניעות לטעון בדיעבד כי אין בהם לבסס כוונת שיתוף ספציפית.

57. הנה כי כן, תרומתה המהותית של התובעת במניות החברה בדרך של השקעה כספית משמעותית לרכישת הנכס, שיתופיות בהכנסות החברה והתנהלותו של הנתבע ומצגיו המפורשים בפני בית המשפט המחוזי מהווים "דבר מה נוסף" אשר בצירוף לחיי הנישואין אשר התאפיינו ככלל בשיתוף, על אף העליות והמורדות, מעידים על כוונת שיתוף ספציפית במניות החברה.

58. יוער בהקשר זה כי גם אם הייתי מגיעה לתוצאה לפיה לא הוכח שיתוף ספציפי במניות החברה, הרי השבחת שווי המניות שנעשתה לאחר מועד הנישואין היא ממילא נכס בר איזון. בפסיקה הוכרה זכותו של בן-הזוג האחר לקבלת חלקו ב"נכס ההשבחה", קרי השבחת הנכס שאינו בר-איזון, כאשר "נכס ההשבחה" הוכר כנכס כשלעצמו, אשר לכאורה נצבר במהלך הנישואין [עמ"ש (ת"א) 1279/07 פלונית נ' פלוני, פורסם בנבו (2010)]. בענייננו, השבחת מניות החברה נובעת מהשקעה של כספים משותפים במימון תשלום החברה בגין רכישת הנכס.

בעקבות ההשקעה הכספית של הצדדים והקטנת חוב החברה הושבחו מניות החברה ועל כן יש להתייחס להשבחה כאל נכס חדש ועצמאי העומד בפני עצמו ואשר הושג כתוצאה מההשקעה ובתור שכזה – לנכס בר איזון. השבחת הנכס, שנעשתה בעמל ובהשקעה כספית ניכרת, אינה בגדר "פרי" שנשא הנכס. השבחה זו לא נוצרה יש מאין, אינה תוצר של משך תקופה או תנאי שוק, כי אם תוצר של השקעה כספית ניכרת ומאמץ ניכר. יש לראות אפוא בנכס ההשבחה נכס חדש בעל אופי עצמאי שנצבר בעת נישואי הצדדים.

במקרה כזה של שימוש במשאבי המשפחה לצורך השבחת הנכס החיצוני יש לראות את תוספת הערך של מניות החברה כפרי מאמץ משותף שיש לכלול באיזון המשאבים, בעוד המניות עצמן (ללא התוספת) אינן בנות איזון.

בהתאם להוראת [סעיף 5\(א\)\(1\) לחוק יחסי ממון](#) "זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג... ולפיה בעת פקיעת הנישואין יבואו כלל הנכסים שנצברו במהלך תקופת הנישואין במסגרת איזון המשאבים, ללא קשר לשאלה על שם מי רשום הרכוש ומבלי שיידרש בן הזוג להוכיח "כוונת שיתוף". ולפיכך זכות התובעת לכלול את שווי נכס ההשבחה באיזון המשאבים היא זכות שבדין וככזו אינה נדרשת להוכיח את קיומה. במצב דברים זה על הנתבע הנטל להוכיח כי את "נכס ההשבחה" יש להוציא מכלל מסת הרכוש אותו יש לאזן [עמ"ש (מח' נצ') 15976-05-15 ר.ב. נ' ח.ס. ואח' (פורסם בנבו, 1.6.16)]. כמפורט לעיל, בנטל זה לא עלה בידי הנתבע לעמוד.

59. העולה מהאמור הוא שאם לא היה עולה בידי התובעת להוכיח כוונת שיתוף ספציפית במניות החברה שמשמעותה מעין קניינית, אזי נכס ההשבחה (סך של 900,000 ₪) היה בא במסגרת איזון המשאבים בין הצדדים. התוצאה המעשית של זכות כספית על פני זכות

קניינית הינה שבן הזוג, שאינו הבעלים של הנכס, לא יישא בסיכויים ובסיכונים של אותו נכס, ממועד הפירוד ואילך. זכות אותו בן זוג, אשר אינו בעליו של הנכס, לקבל את מחצית שווי הנכס "תקובע" במועד הפירוד ומנקודת מבטו לא תהא כל נפקות לשינוי השווי של הנכס, בענייננו מניות החברה, אשר שווין מושפע מהזכויות והחובות של החברה. זאת לעומת זכות קניינית או מעין קניינית בנכס, אשר לפיה שני בני הזוג בעלי זכויות שוות בעיקרון באותו הנכס. כך נושאים שני הצדדים בסיכויים ובסיכונים, בגין אותו נכס, אף לאחר תום תקופת החיים המשותפים. מצבם דומה באשר לאותו נכס לשני שותפים (אשר אין ביניהם כל קשר זוגי). לחברה זכות אובליגטורית בקשר לנכס המקרקעין בעטיה נרשמה לטובתה הערת אזהרה, וכנגדה יש לה התחייבויות כלפי המוכרת וחובות כלפי בנקים וכלפי הצדדים. שווין של המניות מושפע מטבע הדברים הן מהמצב המשפטי של עסקת המכר וטיב הזכות של החברה בנכס, מקבלת החזקה בנכס והן משווי השוק של הנכס כגון עליית או ירידת מחירי הנדל"ן. שינוי שווי של מניות החברה משפיע אפוא על שני הצדדים עד לפירוק השיתוף בפועל.

60. בכתב התביעה עתרה התובעת כאמור לסעד הצהרתי לפיו היא זכאית למחצית מהזכויות בחברה לרבות במקרקעי החברה ולפירוק שיתוף במקרקעי החברה ובחשבונות בנק (רקע לכתב התביעה).

בשלהי כתב התביעה, הוסיפה התובעת (בסעיף 61(ה)) גם עתירה למתן צו המורה למוסדות אצלם רשומים הנכסים והזכויות לרשום את זכויות התובעת וכן להורות על פירוק השיתוף במניות (סעיף 69(ט)) ולמנות שמאי ורו"ח אשר יעריכו את שווי הנכסים (סעיף 69(יב)).

61. כמפורט לעיל, סבורני כי התובעת הוכיחה בנסיבות העניין כוונת שיתוף ספציפית במניות החברה הרשומות על שם הנתבע. לפיכך ניתן בזאת סעד הצהרתי כלפי הנתבע לפיו לתובעת מחצית ממניות החברה הרשומות על שם הנתבע ומכוח כך ביחסים מול הנתבע רשאית להירשם כבעלים של מחצית ממניות החברה. ודוק. קביעתי בפסק הדין דן יוצרת שיתוף במניות החברה הרשומות על שם הנתבע, אך היות והתובעת לא צירפה את החברה כצד להליך, אלא בחרה לנהל את תביעתה כנגד הנתבע בלבד פסק הדין הוא במישור יחסיה עם הנתבע בלבד. כך גם לא התקבלה עמדת החברה אם ניתן להעביר מניות ומכאן שלא ניתן להיעתר לסעד המבוקש על ידה להורות לגופים הרלוונטיים לרישום זכויותיה במניות החברה.

62. לסעד הנתבע להצהרה על "זכות במקרקעי החברה" אין על מה לעמוד. הזכות האובליגטורית בקשר לנכס היא של החברה ולא של הנתבע. משכך הנכס עצמו אינו מושא טענת השיתוף הספציפי אלא מניות החברה על זכויותיהן ועל חובותיהן. משכך, באופן דומה, לא ניתן להיעתר לסעד המבוקש על ידה לתשלום הכנסות משכר הדירה (אשר כלל לא הוכח לפני כי עדיין קיימות).

63. אף לסעד של פירוק השיתוף בנכס המקרקעין אין על מה לעמוד. ראשית התובעת אינה שותפה כאמור בנכס אלא במניות החברה. שנית, ומבלי להיכנס לשאלת טיב זכויותיה של החברה בנכס והאם ניתן לפרק את השיתוף בנכס (שאלות החורגות מגבולות הדיון שלפני), הרי שעל פירוק השיתוף בנכס שבבעלות חברה חל [חוק החברות](#) [נוסח חדש], התשמ"ג-1983. בע"א 419/89 שרונה אולשטיין נ' זקסוניה מטויה ואריגה בע"מ, פ"ד מו (1) 172 (1991) קבע כבוד השופט ברק כי משהתאגדו הצדדים בחברה, יחולו עליהם דיני החברות: "נקודת המוצא הינה, כי משהתאגדו פרטים כחברה, חל עליהם המשטר של דיני החברות. ככלל, אין אפשרות להתאגדות כחברה לצרכים מסוימים אך לא לצרכים אחרים. אין התאגדות לחצאין. המתאגד כחברה נוטל על עצמו את מלוא התוצאות המתבקשות מכך, לרבות דיני הפירוק" [שם, בעמ' 173].

כן עמד כב' השופט ברק בהרחבה בפסק דין זה על ההבדלים בין פירוק על פי [פקודת החברות](#) לבין פירוק על פי [חוק המקרקעין](#), תשכ"ט-1969, ובעיקר על העובדה שחוק המקרקעין מאפשר לשותף לבקש פירוק שיתוף בכל עת, בעוד שעל פי [פקודת החברות](#) יש להוכיח כי מתקיימת עילה לפירוק החברה.

64. אשר לסעד המבוקש של פירוק השיתוף במניות. הוראת [סעיף 46 לפקודת השותפויות](#) קובעת כי הסמכות הייחודית לדון בפירוק שותפות קנויה לבית המשפט המחוזי. כך קובעת גם הוראת [סעיף 256 לפקודת החברות](#), כי בית המשפט המוסמך לפרק חברה יהיה בית המשפט המחוזי. התובעת לא עתרה לסעד כספי בגין זכויותיה בחברה. בסעיף 85(ג) לסיכומים הוסיפה התובעת (לראשונה) את העתירה לקביעה בפסק הדין את הדרכים לביצוע האיזון וחלוקת הזכויות בין הצדדים. גם אם אניח לטובתה כי ניתן לראות בסעד זה כמשלים את הסעד שהתבקש במסגרת כתב התביעה למינוי מומחים וככזה הנוגע לאיזון כספי של מניות החברה, הרי שסבורתני כי בשלב זה לא ניתן לדון בכך וממילא לא להיעתר לכך. בנסיבות עניינינו, בהן שווי מניות החברה כיום אינו ידוע, וספק אם ניתן להעריכו (אף בעזרת חוות דעת של מומחה חשבונאי להערכת שווי המניות בעזרת חוות דעת של שמאי מקרקעין להערכת שווי הנכס), זאת משום השאלה בדבר טיב הזכות המשפטית שעומדת לחברה בנכס (וניכר שהתובעת מסכימה לכך בעצמה, סעיף 65 לתצהירה). ודוק. המוכרת התקשרה קודם להתקשרות עם החברה בעסקה נוגדת עם א' למכר הנכס, ואותו א' מחזיק בשתי יחידות דיור מתוך ארבע. הליך בעניין זה לא קיים ופשיטא כי לעת הזאת טיבה של הזכות בה מחזיקה החברה, וכפועל יוצא שווי מניותיה, אינו ידוע ולא נראה כי יהיה ידוע בעת הנראית לעין.

לפיכך, סבורתני כי בנסיבות העניין ומשהצדדים כלל לא טענו לכך אין מקום להידרש לשאלה ולבחון את האפשרות להעדיף את הקביעה השיפוטית לזכות התובעת לקבלת שווי

המניות נכון ליום הפירוד ולצעוד בנתיב שהתוותה לנו ההלכה מפי כבוד השופט רובינשטיין ולפיה רצוי להימנע מקביעה שיפוטית שיש בה הענקת מניות בעין בחברה משפחתית [\[בר"ע 1681/04 פלונית נ' פלוני, פ"ד נט\(4\) 614, בעמ' 620\]](#).

מי מהצדדים שיהיה מעוניין בפירוק שיתוף מניות החברה או בסעד אחר הנוגע אליה יידרש אפוא לעתור בהליך מתאים ולצרף אליו גם את החברה.

65. עתה אפנה לבחינת השאלה אם חובות והלוואות שנטלו הצדדים לפירעון חובות החברה יבוא במסגרת איזון המשאבים ביניהם. הוכח כאמור כי הנתבע מחזר הלוואות מחשבונות על שם החברה, על שמו או על שם הצדדים לצורך כיסוי יתרת חובה בחשבונות וכן בעזרתן נפרעו הלוואות קודמות וכוסו יתרות חובה בחשבונות.

אין מחלוקת כי הצדדים נטלו גם הלוואות לצורך רכישת רכב (מחשבון על שם הנתבע בלבד בבד לאומי) וכן לצורך כיסוי יתרות החובה בחשבון המשותף ושמוחזרה בהלוואות אחרות. הצדדים לא פירטו מהן ההתחייבויות הנוספות שיש לחברה בגין רכישת הנכס, והתקשיתי להתחקות ולהפריד בין הלוואות והתשלומים שניטלו בעד החברה לבין הלוואות והתשלומים ששימשו את הצדדים לצרכי הבית והמשפחה.

לאור מסקנתי לפיה הוכחה כוונת שיתוף במניות החברה המתבססת על השקעה משותפת של הצדדים בסיוע לחברה במימון רכישת הנכס תוך הפיכת המשאבים הנפרדים למשותפים ומתוך מאמץ משותף, סבורתני כי התובעת זכאית למחצית חוב החברה כלפי הנתבע מכוח שותפותה במניות החברה, ועל כן יש לכלול את כל יתרות החובה, ההתחייבויות והחובות שנטלו הצדדים (אם לבד אם במשותף) עד למועד הקובע במסגרת איזון המשאבים ביניהם.

66. במסגרת הסיכומים זנחו הצדדים את יתר טענותיהם באשר לרכוש שנצבר במהלך החיים המשותפים: רכב מסוג גולף מ"ר XXX (ולהלן: "הרכב"), אופנוע, מטלטלין ואת טענותיהם באשר למשיכת כספים מהחשבון המשותף. לפיכך יש לראותם כמי שמוותרים על הטענות [\[על משמעות זניחת טענה בסיכומים ראו: ע"א 401/06 מרום נ' מרום, פ"ד כא\(1\) 673; ע"א 447/92 הנרי רול נ' אינטרקונטיננטל קרדיט קורפריישן, פ"ד מט\(2\) 102\]](#).

עם זאת, סבורתני כי אי הכללת הרכב באיזון המשאבים הגם שהלוואה שנלקחה לצורך רכישתו נכללת בו יהיה בלתי צודק בנסיבות העניין. התובעת מחזיקה ברכב ועושה בו שימוש בלעדי, ובמסגרת איזון המשאבים נכללת גם הלוואה שנטל הנתבע לצורך רכישתו ובהחזרה נשא הנתבע למן מועד הפירוד. פשיטא, כי איזון משאבים משמעו איזון הנכסים החיובים והשליליים גם יחד.

דומני כי פתרון נכון וצודק בנסיבות העניין יהיה הותרת הרכב בהחזקת התובעת והעברת הבעלות בו על שמה, וכי יערך איזון שוויוני גם לעניין הרכב לפי שוויו במועד הקובע. שווי כלי הרכב יקבע בהתאם למחירון "יצחק לוי" האחרון שפורסם לפני המועד הקובע.

שונים הם פני הדברים באשר ליתר הטענות הנוגעות לקטנוע, למטלטלין ולמשיכות הכספים בקשר אליהם היו חלוקים הצדדים וזניחת הטענה מהווה ביטוי לויתור עליה.

67. טרם סיום נדרשת הכרעה בבקשת התובעת להוצאת מסמכים שצירף הנתבע לסיכומים מבית הדין הרבני האזורי בירושלים. אכן המסמכים צורפו לראשונה לסיכומים. צירוף זה הוא אסור ובלתי ראוי. התעלמתי ממסמכים אלה [ראו: [ע"א 23/83 יחמק נ' קדם, פ"ד לט\(2\) 222](#)]. כך גם די בכך שהטענה נטענה לראשונה בסיכומים כדי לדחותה [רע"א [496/89 סאלם סלאמה אל-קאלאב נ' אוניברסיטת בן גוריון בנגב פ"ד מה\(4\) 343](#)]. יוער כי אם סבור הנתבע שהתובעת טענה בכחש בבית הדין באשר למהות ההליך לפני עומדת לו כמובן הזכות לטעון זאת בפניהם. איזון משאבים אינו תלוי בתשלום או בהעדר תשלום של הכתובה שהוא חיוב דתי. על בית הדין יהיה להכריע בשאלה אם יש מקום לפסוק כתובה על פי הדין הדתי שעה שנקבע בפסק דין זה שיש לערוך איזון משאבים ונקבע שיתוף במניות החברה הרשומות על שם הנתבע.

68. לאור כל האמור לעיל אני מורה כדלקמן:

- א. כל צד זכאי מחצית שווי הזכויות הסוציאליות, כספים בקופת גמל, קרנות השתלמות וכספי פנסיה שנצברו כתוצאה מעבודתו של משנהו במהלך התקופה מיום הנישואין 9.9.09 או מועד תחילת עבודתו וצבירת הזכויות לפי המאוחר, ועד למועד הקבוע (1.5.15) בהגיע מועד מימושן. כמו-כן זכאי כל אחד מהצדדים למחצית מהכספים שנצברו על ידי הצד השני בתקופה שמיום נישואיהם ועד למועד הקבוע בחסכונות בבנקים, בחברות בטוח ובכל גוף פיננסי אחר במועד פירעונם. במסגרת איזון המשאבים יכללו גם כל יתרות החובה ויתרות ההלוואות שנטל מי מהצדדים (אם לבד אם במשותף) נכון למועד הקובע, וכן ייכלל גם שווי הרכב מסוג גולף בהתאם למחירון לוי יצחק נכון ליום הקובע.
- ב. על הצדדים לערוך ביניהם התחשבות כוללת לאיזון משאבים בהתאם לעקרונות ולקביעות בפסק דין זה. אם לא יעלה בידיהם לעשות כן באופן עצמאי יהיה על צד מעוניין לעתור בתובענה לביצוע פסק דין.
- ג. ניתן בזאת סעד הצהרתי כלפי הנתבע לפיו לתובעת מחצית ממניות החברה י"ח.פ. XXX הרשומות על שם הנתבע.
- ד. נוכח התנהלות שני הצדדים בניהול ההליך, ולאור התוצאה אליה הגעתי אני מחייבת את הנתבע בהוצאות התובעת בסך של 10,000 ₪.

ניתן היום, ז' אב תשע"ז, 30 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

אורית בן דור ליבל 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)